

кореньети, да досѣгне връхътъ мѣ до земята, да искапнѣтъ листата мѣ, да сѣ махне сѣнката мѣ, да изсхнѣтъ клонѣты мѣ, и да сѣ нацѣпатъ за огнѣтъ, какво става онѣи голѣмо дърво? на пепелъ. Сиречь кога дойде смърть-та, коато не чака, и когато ѿ не чака онзи сѣтнѣтъ; кога дойде да истрѣгне една дѣша, коато толко ѿгко е заловена отъ тоѿ сѣтъ, коато толко силно прилепнѣла до тоѿ тѣкашенъ животъ, и сѣвори въ единъ гробъ толко голѣмо мечтаніе, тогака, о, какво насиство! о, каква болестъ! о, колко страшно нещю! Нѣ онзи, който размышлѣва, че трѣбва единъ пѣтъ да умре, и че не знае кога ще оумре, той, малко по-малко сѣ истрѣгнѣва отъ сѣтъ; малко по-малко развързва връзкѣты, които го държатъ свързанъ у живота, приготѣва сѣ, исправѣ сѣ, и чака волѣта Господна. Нека дойде смърть-та; какво дръго мѣ направѣ освенъ да мѣ затвори очиты, та да не гледа сѣтската сѣта, и да не оплаква вѣкы сѣтскыты злочестіѣ? Какво дръго, освенъ да го вдигне отъ плачевнѣи тоѣзи юдолю, та да го примѣсти въ Явраамѣвыты нѣдра? Таѿ смърть не е страшна, та е една твърдѣ сладка смърть, единъ успокоителенъ сѣнъ, (както ѿ нарича Божественното Писаніе) едно благополѣчно пѣтешествіе отъ печалнѣи тоѣзи животъ въ царството небесно.

Тѣи щото, тѣка стои сичкото, Хрїстіанино, да размышлѣвашъ винагы за смърть-та, за да живѣешъ добрѣ, и да умрешъ още по-добрѣ; и искашь ли да та надѣа, какъ да сторишь? „Прїиди ѿ вїждѣ.“ Димостенъ Ядинанинѣтъ пожелахъ да стане вѣтіѣ, нѣ естество не спомагало на тѣи мѣ желаніе; защото, когато говорѣхъ правѣхъ едни толко грозны движеніѣ, щото накарѣхъ да сѣ смѣхѣтъ слышателити мѣ; и що сторилъ раздмнѣтъ человекъ? той помислилъ, че трѣдѣтъ, и прилѣжнѣето повѣждаватъ естество. За това той отрѣзалъ половината си коса на главата си, та да има причина да не може да излаза възъ по тѣржището, да го гледатъ хората; затворилъ сѣ въ единъ зимникъ (изба), въ който сѣ занимавалъ въ упражненіето, и прилѣжнѣето на риторското искѣство; тѣрилъ отъ преди си едно огледало, за да сѣгледѣ добрѣ движеніѣта които правѣхъ; качилъ надъ него си една гола сабѣла, за да го боде по рамената, които былъ навикнѣлъ да ги мърда, и повдига сѣ единъ смѣшенъ образъ. Съ такѣвъ способъ той по време поправилъ сичката естествена безобразность, и станѣлъ онзи толко прочѣтъ риторъ, слабата на